

Vesle-Kvinten koker suppe som sier seks

5 — Vesle-Kvinten.

Vesle-Kvinten hadde gått og subbet i heiene den slagne dagen, snavlet i seg både skinntryte og skrekling, men til slutt ble han så trinnende godmett av alle bærene at han la seg kloss ned i en lyngkvase og tok livet med ro. Dermed sovnet han inn.

Da han skulde gni søvnen ut av øynene ble han riktig forundret. Han trodde så sant at han hadde dumpet rett inn i et bryllup. Rundt omkring ham danset noen breiflabbete småtroll, de remjet og gnall og peip så det nesten ikke var ørens lyd å få. De var grønne i fjeset og hadde røde, gnistrende øyne, og de spisse nesene deres sto rett ut og liknet kaktusstilker. Han kom borti en av nesene, men det gjorde så gudsjammerlig vondt at han måtte skrike høyt.

Huskom i heia å triumfireia
tralla la lalla bæ bæ bæ!

sang de breiflabbeta småtrollene så det kauket i fjellet. Og Vesle-Kvinten kunde ikke annet enn le, han syntes det var bare moro alt i hop. Ved en diger varme midt på gulvet satt det en gammel heks. Hun mimret med munnen og flirte så det skar gjennom hulen, alt i ett som hun vagget i takt med småtrollene. På hver side av heksen sto rødklædde breiflabber med lange einerspyd i hendene. Noen underlige skapninger syntes Vesle-Kvinten, de sto der og flirte og vagget i takt de og.

Da dansen var slutt, spratt småtrollene borti krokene og satte seg. Og nå ble det så stille i hulen, ja, det var nesten nifst, syntes Vesle-Kvinten.

— Velkommen til breiflabbene under Våttakammen, stakkars arming! Hvem er vel du for en raring da? Det må jeg vite før jeg koker suppe på deg, gnall den gamle heksen. Da flirte Vesle-Kvinten så det dundret i hulen.

— Kjenner du ikke meg da? sa han, kongelig hoffkok uti Solriket. Jeg som kan koke så god mat at en nesten kan spise seg fordervet på den.

— Eia, eia, for et svinehell, snøvlet heksen. Så god mat lyster det meg å smake, og er det sant som du sier, så skal du jamen få beholde livet ditt og.

Han rørte og rørte både vel og lenge.

Så skulde da Vesle-Kvinten til å rote med maten. Han sendte breiflabbene ut for å sanke frosker, og da de kom tilbake, slengte han dem opp i den digre gryten med kokende einersevj, løvtann og kløver. Han rørte og rørte både vel og lenge, og da han tykte han hadde rørt lenge nok, ba han breiflabbene sette gryten fram til heksen og at alle måtte ete av den som ete vilde.

Heksen og breiflabbene åt og øynene sto som på stilker, for slikt matstell hadde de da aldri i sine skapte levedager kjent maken til.

— Det er drepende godt, ropte heksen. Eia, eia, det smakte, gneldret breiflabbene.

Da de hadde ett seg stinne og dorske, tok de til å rape så det drønnet i alle haugene.

— No tar vi oss en lur mens kokken koker den neste suppa, sa heksen.

— Jaha, svarte Vesle-Kvinten, og den suppa skal bli både feitere og bedre.

Hele hurven la seg beint ned og sov så det skaket i bergveggen. Og da Vesle-Kvinten kunde stole på at alle trollene lå i sin strieste søvn, stiltret han seg på tærne ut

gjennom hulen. Men akkurat som han kom ut i det fri og skulde til å rømme, kom heksen fykende etter ham som en storm og hentet ham etter buksebaken.

— Jaså du, var det slik du hadde tenkt det, gutten min! Ingen kommer levende herfra, og nå skal jeg sørge for at du kommer vel og vakkert i gryta. Hei, hei! Opp med dere, småtroll, og se til å få opp varme under gryta!

— Nei men kjære, snille deg da, ropte Vesle-Kvinten, jeg skulde jo bare ut og hente snegler og furukvas, jeg, for nå hadde jeg riktig tenkt å koke denne suppa som kongen i Gullriket likte så godt.

Å, var det slik, tenkte Heksen og ga seg til tåls med det, og så skikket hun breiflabbene avgårde for å sanke snegler og furukvas til Vesle-Kvinten. Så la hun seg til å sove igjen.

Som Vesle-Kvinten gikk der og dreiv og grunnet på nye utveger, ble han var et kjørel (en diger trekopp) med ormeeiter. Da han var sikker på at heksen sov, tømte han ormeeiteret i gryta. Han hadde ikke før gjort det før breiflabbene kom drassende inn i hulen igjen med både snegler og furukvas. No bar det da til å lage varme og til å røre i gryta alt han var kar til. Langt om lenge tok det til å lukte godslag og feit sul, ja, det luktet så

deilig og stramt at heksen slo øynene opp med det samme.
— Hau, hau, gneldret hun, nå er jeg riktig lysten på sul.

Da gryta ble satt på plass og heksen og breiflabbene skulde til å legge i seg, ropte heksen:

— Heretter skal det være skikk og bruk at kokken spiser den første skje, det er så mye fanteri her i verden.

No syntes Vesle-Kvinten for alvor at han så døden i øynene, han frøs over hele kroppen, for nå var han da endelig ille faren, tenkte han. Han grep en skje og gjorde en sving i gryta, stakk skjeen fort i munnen, og både smattet og smilte og sa nam nam. Heksen la ikke merke til at skjeen var tom, og dermed gikk de løs på suppa alle sammen unntatt Vesle-Kvinten. Han fikk det så travelt med å stille til den neste suppa og sa at denne suppa skulde bli enda bedre. Men mange skjeene hadde ikke hverken heksen eller breiflabbene lagt i seg før de trillet over ende, og slik ble de liggende uten å kunne reise seg mer.

Så ruslet da Vesle-Kvinten heimover til Storheia igjen. Det vil si: Han våknet i denne lyngkvasen borti heiene. Han hadde bare drømt det alt sammen. Hvorfor i all verden kunde ikke dette være virkelighet da, tenkte han. For jamen hadde han da vært borti illere og villere saker enn dette — uten å drømme det.